

РЕШЕНИЕ

№ 1297

гр. София, 18.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-21, в публично заседание на деветнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Радостина Данаилова

при участието на секретаря Елеонора Анг. Г.
като разгледа докладваното от Радостина Данаилова Търговско дело № 20211100902008 по описа за 2021 година

Предявени са искове с правно основание чл. 694, ал. 3, т. 1 ТЗ от „С.“ ЕООД за установяване, че ЧАСТ от вземанията на „В.Х.“ АД, приети със списъка на приетите вземания, обявен в Търговския регистър на 17.02.2021 г. и одобрен с определение № 264593/27.09.2021 г. на съда по несъстоятелността са несъществуващи, а именно: 97811,16 лв., представляващи общ размер на плащания за заплати и възнаграждения, извършени от „В.Х.“ АД в полза на „В.Т.“ ЕООД в периода 07.02.2019 г. – 24.11.2020 г. съгласно опис, 10226,56 лв., представляващи общ размер на лихвата за забава от датата на всяко плащане до 03.12.2020 г., законна лихва върху главницата за периода 04.12.2020 г. – 31.12.2020 г., както и, че останалите съществуващи вземания на „В.Х.“ АД в производството по несъстоятелност на „В.Т.“ ЕООД /в несъстоятелност/ следва да бъдат приети с ред на удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 10 ТЗ.

Ищецът твърди да е кредитор с прието вземане в производството по несъстоятелност на „В.Т.“ ЕООД /в несъстоятелност/. Първият ответник „В.Х.“ АД е предявил в производството по несъстоятелността вземания в размер на 242547,41 лв. с основание – заплащане на задължения на „В.Т.“ към НАП и други лица за периода м. февруари 2019 г. – 30.11.2021 г. в размер на 224345,73 лв., лихва за забава върху тази сума (главница) в размер на 16519,09 лв. от датата на плащане на всяка отделна сума до 03.12.2020 г. и 1682,59 лв. – законна лихва за периода 03.12.2020 г. – 31.12.2020 г. Синдикът е включил пълният размер на предявеното вземане в списъка на приетите вземания, обявен в ТР на 17.02.2021 г. Ищецът е подал възражение против приетото вземане с вх. № 282030/19.02.2021 г., което е оставено без уважение

от съда по несъстоятелността с Определение № 264593/27.09.2021 г., обявено в ТР на същата дата. Твърди, че включените в списъка на приетите вземания и одобрени от съда вземания на „В.Х.“ АД са несъществуващи до размерите, посочени от ищеца. Освен това, пълният размер на съществуващите вземания неправилно е приет с ред на удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 8 ТЗ. Твърди, че тези вземания са вътрешно кредитиране от страна на едноличния собственик на капитала на „В.Т.“ ЕООД /в несъстоятелност/ и поради това е следвало да са с привилегия по чл. 722, ал. 1, т. 10, вр. чл. 616, ал. 2, т. 2 ТЗ. Оспорва, че основанието на вземането на „В.Х.“ АД произтича от плащане на чужди задължения при наличие на интерес (осн. чл. 74 ЗЗД). Твърди да се касае за заплащане на текущи задължения, които не са произлезли от търговската дейност на длъжника, които длъжникът да не е могъл да изплати, в които случаи едноличният собственик е длъжен да предостави допълнителни вноски за покриване на тези задължения или да поиска откриване на производство по несъстоятелност. Алтернативно твърди, че дори и да е налице хипотезата на чл. 74 ЗЗД, първият ответник е встъпил в дълга на собственото си дъщерно дружество, което представлява форма на кредитирането му. През периода, когато са заплащани тези задължения, вторият ответник вече е бил в състояние на неплатежоспособност, настъпила на 31.12.2018 г. Твърди, че като не е поискал в едномесечен срок откриването на производство по несъстоятелност, а е продължил да предоставя заем на неплатежоспособното дружество, едноличният собственик на капитала е увредил допълнително останалите му кредитори. Твърди, че по-голямата част от задълженията на „В.Т.“ ЕООД, платени от „В.Х.“ АД са при хипотезата на скрито съучастие (чл. 609 ТЗ); изплащани са задължения за възнаграждения – трудови и по договори за управление на лица, които са в същите правоотношения и с „В.Х.“ АД, както и с друго, свързано с него лице – „Б.и.“ АД. Отделно, твърди, че неправилно синдикът е изчислил размерът на вземанията (главницата, както и размерът на лихвите за забава).

В допълнителната искова молба ищецът сочи, че сумата от 97811, 16 лв. – общ размер на плащанията за заплати и възнаграждения, извършени от „В.Х.“ АД в полза на „В.Т.“ ЕООД в периода 07.02.2019 г. – 24.11.2020 г., както и сумата от 10226,56 лв. – лихва за забава от датата на всяко плащане до 03.12.2020 г. е формирана от следните плащания и по следния начин:

	Сума (в лева)	Дата на документ за плащане	Текст на основанието за плащане в документа	Лихва до 03.12.2020 г.
1.	4364,20	25.03.2019	Заплати	737,06
2.	4364,20	24.04.2019	Работна заплата	701,91
3.	4364,20	23.05.2019	Работна заплата	666,75
4.	4364,20	25.06.2019	Работна заплата	627,96

5.	7920,00	25.06.2019	Граждански договор	1139,60
6.	4243,29	24.07.2019	Работна заплата	576,38
7.	4320,00	06.08.2019	Фактура, О.К.	572,40
8.	4361,87	22.08.2019	Работна заплата 7/2019	558,56
9.	4366,53	25.09.2019	Работна заплата	519,13
10.	4363,04	24.10.2019	Работна заплата	483,57
11.	4368,03	22.11.2019	Работна заплата 10/2019	450,15
12.	4358,61	20.12.2019	Работна заплата 11/2019	415,28
13.	7920,00	31.12.2019	Граждански договор	734,80
14.	4367,52	24.01.2020	Работна заплата 12/2019	374,88
15.	4371,42	24.02.2020	Работна заплата 1/2020	338,79
16.	4370,26	24.03.2020	Работна заплата 2/2020	302,28
17.	4371,42	24.04.2020	Работна заплата 3/2020	265,93
18.	4370,26	22.05.2020	Работна заплата 4/2020	231,87
19.	4362,11	24.06.2020	Възнаграждение в.тр	192,66
20.	7920,00	30.06.2020	Граждански договор	336,60
Общо:	97811,16			10226,56

Твърди, че плащанията за работна заплата на Д.К., Л.К., М.Р. и С.А. не са извършени за сметка на „В.Т.“ ЕООД, а са на основание трудовите договори на тези лица с „В.Х.“ АД. За три от сумите, всяка с размер от 7920 лв. по граждански договор с Л.А. няма извършено плащане и няма основание за такова плащане; за сумата от 4320 лв. не е било представено доказателство за плащане и не е следвало да се приема като плащане. Твърди също, че „В.Т.“ ЕООД не е осъществявало никаква дейност от 2017 г. и поради това, не е било необходимо да се извършват консултации и одити.

Ответникът „В.Т.“ ЕООД /в несъстоятелност/ оспорва иска. Твърди, че в одобрения от съда списък на кредиторите по чл. 686, ал. 1, т. 1 ТЗ в т. 4 са включени вземания на „В.Х.“ АД в размер на 242547,41 лв., от които главница в размер на 224345,73 лв. за плащания в периода 07.02.2019 г. – 24.11.2020 г. и лихви. Не оспорва обстоятелството, че юрисконсулт Д.Х.К. и

счетоводителите М.М.Р. и С.Т. работят по трудов договор, освен във „В.Т.“ ЕООД, и в други дружества от групата на „В.Х.“ АД, но трудовите правоотношения на тези лица с всяко от дружествата са уредени с индивидуални трудови договори (Д.К. и М.Р. работят по трудов договор във „В.Х.“ АД, а С.Т. работи в „Б.и.“ АД). Не оспорва, че Л.К. също имала правоотношения с други дружества от холдинговата група по договор за управление и контрол. Оспорва твърдението, че вземанията на „В.Х.“ АД представлявали даден кредит от съдружник, съответно – оспорва твърдението, че вземанията на „В.Х.“ АД следвало да бъдат приети с ред на удовлетворяване чл. 722, ал. 1, т. 10 ТЗ. Навежда доводи, че разпоредбата на чл. 134, ал. 1 ТЗ предвижда възможност, а не задължение на едноличния собственик на капитала/съдружниците да предостави допълнителни вноски за покриване на задълженията на дружеството. Оспорва твърдението, че с извършените плащания в полза на „В.Т.“ ЕООД, „В.Х.“ АД е плащало свои задължения. Твърди, че трите суми по 7920 лв., които „В.Х.“ АД е платил, и които са оспорени от ищеца, са по граждански договори на „В.Т.“ ЕООД с Л.А. с дати 01.05.2019 г., 02.12.2019 г. и 01.05.2020 г. и за плащанията има издадени разходни касови ордери (РКО) с дати 25.06.2019 г., 31.12.2019 г., 30.06.2020 г. Относно оспореното плащане в полза на „О.К.“ ЕООД в размер на 4320 лв. – твърди, че плащането е на основание договор за независим финансов одит на ГФО за 2016 г. като има издадена фактура и платежно нареждане от 06.08.2019г. за преведената сума. Твърди, че качеството на едноличен собственик обуславя правният интерес на „В.Х.“ АД да извърши оспорваните плащания от името на „В.Т.“ ЕООД.

Ответникът „В.Х.“ АД оспорва иска. Твърди, че в одобрения от съда списък на кредиторите по чл. 686, ал. 1, т. 1 ТЗ в т. 4 са включени вземания на „В.Х.“ АД в размер на 242547,41 лв., от които главница в размер на 224345,73 лв. за плащания в периода 07.02.2019 г. – 24.11.2020 г. и лихви. Оспорва твърдението, че плащанията, които „В.Х.“ АД е извършил в полза на „В.Т.“ ЕООД в периода 07.02.2019 г. – 24.11.2020 г. представляват даден кредит от съдружник. Твърди, че като едноличен собственик на обявеното в несъстоятелност дружество е имал правен интерес по смисъла на чл. 74 ЗЗД да стори това. Навежда доводи, че разпоредбата на чл. 134, ал. 1 ТЗ предвижда възможност, а не задължение на едноличния собственик на капитала/съдружниците да предостави допълнителни вноски за покриване на задълженията на дружеството. Оспорва твърдението, че голяма част от действителните задължения на „В.Т.“ ЕООД са платени от „В.Х.“ АД при хипотезата на чл. 609 ТЗ – скрито съучастие. Твърди, че Л.К. е едновременно управител на „В.Т.“ ЕООД и член на съвета на директорите на „В.Х.“ АД; че Д.Х.К. и М.М.Р. работят по трудов договор във „В.Т.“ ЕООД и по друг трудов договор - във „В.Х.“ АД; че С.А. Т. работи, освен по трудов договор във „В.Т.“ ЕООД, и по трудов договор в „Б.и.“ АД. Твърди, че плащанията, които е направил в полза на „В.Т.“ ЕООД, вземанията, по които са приети, са по трудови договори на сочените лица с „В.Т.“ ЕООД; в периода 2019-2020 г.

„В.Х.: АД е извършила плащания, вместо „В.Т.“ ЕООД по договор за услуга с Л.К.А., извършени са три плащания и са приложени касови ордери. Твърди, че сумата от 4320 лв., платена на „О.К. 2004“ ООД е съгласно посочената в платежното нареждане фактура, издадена по договор, сключен между одиторското предприятие и „В.Т.“ ЕООД.

Синдикът на „В.Т.“ ЕООД навежда доводи за неоснователност на исковете. Твърди, че във всички документи, касаещи спорните вземания, изрично е посочено, че плащанията са за задължения на „В.Т.“ ЕООД в периода 07.02.2019 г. – 24.11.2020 г. като с извършените плащания на чужди задължения и на осн. чл. 74 ЗЗД „В.Х.“ АД се е суброгирал в правата на удовлетворените кредитори до размера на платеното. Правният интерес на „В.Х.“ АД за заплащане на тези чужди задължения произтичал от качеството му на едноличен собственик на капитала на длъжника с оглед уредената в закона имуществена отговорност на едноличния собственик на капитала за изискуеми публични задължения на дружеството, на което е едноличен собственик. Твърди да липсват доказателства платените от „В.Х.“ АД суми за покриване на чужди задължения да се третира като кредит от съдружник.

Съдът, след преценка на доводите на страните и събраните по делото доказателства, на основание чл. 235 ГПК приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Не е спорно между страните, а и се установява от писмените доказателства, че с решение № 260480 от 03.12.2020 г. по т.д. № 193/2020 г. на СГС е открито производство по несъстоятелност по отношение на „В.Т.“ ЕООД, както и, че ищецът е кредитор с приети вземания в производството по несъстоятелност. От писмените доказателства се установява също, че „В.Х.“ АД е предявил в производството по несъстоятелността вземания срещу „В.Т.“ ЕООД, които са приети от синдика и включени в списъка на приетите вземания в общ размер на 242547,41 лв., от които 224345,73 лв. - главница, 16519,09 лв. - лихва за забава от датата на плащане на всяка отделна сума до 03.12.2020 г., 1682,59 лв. – законна лихва за периода 04.12.2020 г. – 30.12.2020 г., с ред на удовлетворяване чл. 722, ал. 1, т. 8 ТЗ, както и законна лихва върху главницата, считано от 31.12.2020 г. до окончателното плащане с ред на удовлетворяване чл. 722, ал. 1, т. 9 ТЗ. Прието е за безспорно между страните, а и се установява от писмените доказателства, че ищецът е подал възражение против приетите вземания, което е оставено без уважение от съда по несъстоятелността с Определение № 264593/27.09.2021 г., обявено в ТР на същата дата. Следователно, за ищеца е възникнало правото да предяви настоящите иски за установяване несъществуването на вземанията на „В.Х.“ АД по реда на чл. 694, ал. 3 ТЗ.

Прието е за безспорно между страните, че „В.Х.“ АД е едноличен собственик на капитала на „В.Т.“ ЕООД /н./. От справка по делото на „В.Т.“ ЕООД /н/ се установява, че „В.Х.“ АД е вписано като едноличен собственик на капитала на „В.Т.“ ЕООД /н/ с решение № 2 от 22.05.2006 г. по ф.д. №

7266/2005 г. на СГС. Следователно, В.Х.“ АД е едноличен собственик на капитала на „В.Т.“ ЕООД /н./ към датата, на която се твърди да са възникнали спорните вземания.

Относно съществуването на спорните вземания на „В.Х.“ АД:

Видно от твърденията на ищеца спорните вземания касаят извършени от „В.Х.“ АД плащания на възнаграждения по трудови и граждански договори на Д.Х.К., М.М.Р., С.А. Т. и Л.К.А., които „В.Х.“ АД твърди да е извършило от името на „В.Т.“ ЕООД /н/, както и възнаграждение за извършен от О.К. 2004 ООД одит на „В.Т.“ ЕООД /н/, платено от „В.Х.“ АД.

От писмените доказателства (трудовете договори на лицата и справка за уведомявания по чл. 62, ал. 5 КТ) се установява, че Д.Х.К. е служител на „В.Т.“ ЕООД, считано от 08.06.2012 г., С.А. Т. е служител на „В.Т.“ ЕООД, считано от 31.07.2012 г., а М.М.Р. е служител на „В.Т.“ ЕООД, считано от 19.01.2016 г. От писмените доказателства се установява, че на 27.08.2008 г. Л.А.К. и „В.Т.“ ЕООД са сключили договор за възлагане на управлението и представителството на дружеството, а от общия статус на „В.Т.“ ЕООД в Търговския регистър се установява, че Л.А.К. е вписана като управител на дружеството, считано от 09.09.2008 г. и това обстоятелство не е изменяно след вписването. Следователно, към датата, на която се твърди да са възникнали спрямо В.Т. ЕООД вземанията, които В.Х. АД твърди да е погасило, Д.Х.К., М.М.Р. и С.А. Т. са били служители на „В.Т.“ ЕООД, а Л.А.К. – управител на дружеството.

От писмените доказателства се установява, че с допълнително споразумение от 10.06.2014 г. към трудовия договор, сключен между „В.Т.“ ЕООД и Д.Х.К., е уговорено месечно трудово възнаграждение в размер на 1250 лв.; с допълнително споразумение от 29.02.2016 г. към трудовия договор, сключен между „В.Т.“ ЕООД и С.А. Т. е уговорено месечно трудово възнаграждение в размер на 1050 лв.; с допълнително споразумение от 18.08.2017 г. към трудовия договор, сключен между „В.Т.“ ЕООД и М.Р., е уговорено месечно трудово възнаграждение в размер на 1300 лв.

От писмените доказателства/трудовете договори, допълнителни споразумения и договор за управление/ и заключението на вещото лице по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза се установява, че за периода м.03.2019 г. – м.06.2020 г. „В.Т.“ ЕООД е дължало възнаграждения на Д.Х.К., М.М.Р., С.А. Т. и Л.А.К. на основание трудови договори и договори за управление и контрол след приспадане на изискуемите по закон удържки за данъци и осигурителни рискове сума в общ размер на 69 731,16 лв., от които: 21480,25 лв. – по договор за управление на Л.А.К.; 17999,59 лв. - по трудов договор на Д.Х.К.; 13036,48 лв. - по трудов договор на С.А. Т.; 17214,84 лв. - по трудов договор на М.М.Р.. Не се твърди и не са наведени доказателства „В.Т.“ ЕООД /н./ да е изпълнило посочените задължения чрез плащане със собствени средства или чрез друг способ за погасяването им. Следователно, по делото е доказано съществуването на задължения на „В.Т.“ ЕООД /н./ към

Д.Х.К., М.М.Р., С.А. Т. и Л.А.К. за процесния период на основание трудов договор (за Д.Х.К., М.М.Р., С.А. Т.) и договор за управление и контрол за Л.А.К..

От представените платежни наруждания и приетото заключение на вещото лице по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза се установява, че за периода м.03.2019 г. – м.06.2020 г. „В.Х.“ АД е извършило за сметка на „В.Т.“ ЕООД плащания на заплати и възнаграждения в полза на лицата Д.Х.К., М.М.Р., С.А. Т. и Л.А.К. в общ размер на 69 731,16 лв., както следва: 21480,25 лв. – възнаграждения, изплатени за периода м.02.2019 г. – м.05.2020 г. по договор за управление на Л.А.К.; 17999,59 лв. - заплати, изплатени за периода м.02.2019 г. – м.05.2020 г. по трудов договор на Д.Х.К.; 13036,48 лв. - заплати, изплатени за периода м.02.2019 г. – м.05.2020 г. по трудов договор на С.А. Т.; 17214,84 лв. - заплати, изплатени за периода м.02.2019 г. – м.05.2020 г. по трудов договор на М.М.Р.. Установява се също, че сумите, платени от „В.Х.“ АД на Д.Х.К., М.М.Р., С.А. Т. и Л.А.К., разгледани за всеки месец в периода м.02.2019 г. – м.05.2020 г. съответстват на сумите, дължими ежемесечно от „В.Т.“ ЕООД на основание трудов договор, респективно - договор за управление и контрол със същите лица след удържки за данъци и осигурителни рискове и които задължения към лицата са отразени в счетоводните регистри на „В.Т.“ ЕООД.

Прието е за безспорно между страните, а и се установява от писмените доказателства, че Д.Х.К. и М.М.Р. са били едновременно служители по трудов договор във „В.Т.“ ЕООД и „В.Х.“ АД, а С.А. Т. – едновременно служител по трудов договор във „В.Т.“ ЕООД и „Б.и.“ АД. От заключението на вещото лице по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза се установява, че лицето Л.А.К. е била служител на „В.Х.“ АД считано от 11.06.2019 г. От заключението се установява също, че „В.Х.“ АД е изплатило собствените си задължения към Д.Х.К., М.М.Р. и Л.А.К. за периода м.03.2019 г. – м.06.2020 г. на основание трудовите договори с тези лица, които плащания са различни от плащанията, за които е посочено, че се извършват за сметка на В.Т. ЕООД.

По делото не се твърди, а и не се установява от събраните доказателства „В.Х.“ АД да е имало други задължения към Д.Х.К., М.М.Р., Л.А.К. и С.А. Т., извън вече посочените по трудови договори, към погасяването на които задължения да се отнесат плащанията, които са предявени в производството по несъстоятелност на В.Т. ЕООД, поради което и съдът приема за доказани твърдения на ответника В.Х. АД за извършени плащания на задължения на В.Т. ЕООД /н./ в общ размер на 69 731,16 лв., произтичащи от трудов договор или договор за управление и контрол на „В.Т.“ ЕООД за процесния период м.03.2019 г. – м.06.2020 г. към Д.Х.К., М.М.Р., Л.А.К. и С.А. Т. са платени от „В.Х.“ АД.

От представените договори и заключението на вещото лице се установява, че „В.Т.“ ЕООД е сключило с Л.К.А. три граждански договора с дати 01.05.2019 г., 02.12.2019 г. 01.05.2020 г. за изпълнение на дейностите,

описани в договорите със срок на изпълнение съответно 31.05.2019 г., 23.12.2019 г. и 31.05.2020 г. и възнаграждение от 7920 лв. по всеки договор. Установява се от приложените разходни касови ордери и приетото заключение на вещото лице, че „В.Х.“ АД е платило от името на „В.Т.“ ЕООД три суми, всяка в размер на 7920 лв. съответно на 25.06.2019 г., 31.12.2019 г., 30.06.2020 г. От писмените доказателства (три сметки за изплатени суми по чл. 45, ал. 4 ЗДДФЛ) се установява, че „В.Т.“ ЕООД е признало, че Л.К.А. е извършила възложената работа и същата е съобразно уговореното между страните. Следователно, по делото е установено съществуването на задължения на „В.Т.“ ЕООД към Л.К.А. на основание трите граждански договора, както и, че „В.Х.“ АД е платило задълженията на „В.Т.“ ЕООД към Л.К.А. в общ размер на 23760 лв.

От писмените доказателства се установява, че „В.Т.“ ЕООД е сключило на 01.11.2016 г. със Специализирано одиторско предприятие „О.К. 2004“ ООД договор за независим финансов одит на дружеството за 2016 г. като е договорено възнаграждение в размер на 3600 лв. без ДДС (4320 лв. с ДДС), като въпросът дали „В.Т.“ ЕООД е осъществявало никаква дейност от 2017 г. е без правно значение, тъй като договора за одит касае дейността за предходната година. За дължимото възнаграждение е издадена фактура №570/23.06.2017 г. с основание договор за одит 2016 г., която е получена от В.Т. ЕООД и отразена в счетоводството му, от което може да се направи извод, че одиторското предприятие е изпълнило възложената дейност и възложителят няма възражения по изпълнението. Следователно, установено е съществуването на задължение на „В.Т.“ ЕООД към „О.К. 2004“ ООД за сумата от 4320 лв. с ДДС за извършване на одит на дружеството за 2016 г. на основание посочения договор. От писмените доказателства /платежно нареждане от 06.08.2019 г./ и заключението на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза се установява, че на 06.08.2019 г. „В.Х.“ АД е платило сумата от 4320 лв. в полза на за сметка на „В.Т.“ ЕООД дължимата сума на О.К. 2004“ ООД, като в платежното нареждане изрично е посочено, че плащането е за сметка на Ватрия трейдинг ЕООД, както и номера на издадената фактура за възнаграждението, като плащането е отразено в счетоводствата на В.Т. ЕООД и В.Х. АД, поради което и съдът приема да реално извършено

Общият размер на сумите, платени на Д.К., Л.К., М.Р., С.А., Л.К.А. и „О.К. 2004“ ООД за процесния период е в размер на 97811,16 лв.

От гореизложеното следва, че по делото е установено съществуването на спорните задължения на „В.Т.“ ЕООД /н./ към Д.К., Л.К., М.Р., С.А., Л.К.А. и „О.К. 2004“ ООД за процесния период в общ размер на 97811,16 лв. за заплати и възнаграждения, както и, че „В.Х.“ АД е платило задълженията на „В.Т.“ ЕООД /н./, като не се установява уговорка това да е станало безвъзмездно, поради което и сумите подлежат на възстановяване и следователно искове за установяване, че част от вземанията на „В.Х.“ АД, приети със списъка на приетите вземания, обявен в Търговския регистър на

17.02.2021 г. и одобрен с определение № 264593/27.09.2021 г. на съда по несъстоятелността са несъществуващи, а именно: 97811,16 лв., представляващ общ размер на плащания за заплати и възнаграждение по трудови и граждански договори в полза на Д.К., Л.К., М.Р., С.А., Л.К.А. и „О.К. 2004“ ООД, извършени от „В.Х.“ АД в полза на „В.Т.“ ЕООД в периода 07.02.2019 г. – 24.11.2020 г. е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

В молбата за предявяване на вземания кредиторът В.Х. АД не е посочил факти относно причините, поради които е извършил плащанията, като вземанията са включени от синдика в списъка с приети вземания с посочено основание чл.74 ЗЗД, каквото основание се поддържа при разглеждане на възраженията и в настоящото производство. По делото не се установяват факти, обосноваващи наличие на интерес от плащането на чужди задължения, който интерес следва да е правен и да произтича от отношенията на платилия чуждото задължение с кредитора на това задължение, като интересът на собственика на капитала от изпълнението на задължения на дружеството, чиито капитал притежава по трудови и граждански договори не е правен, тъй като от неизпълнението му за едноличния собственик не произтичат никакви имуществени последици. Още по-малко може да се изведе правен интерес във връзка със стойността на дружествения дял, тъй като замяната на един кредитор с друг, какъвто ефект има плащането на чуждия дълг в хипотезата на чл.74 ЗЗД, не влияе по никакъв начин върху размера на пасива, респективно върху чистата стойност на имуществото. Нещо повече, макар и да е извел такова основание, синдикът не е включил вземанията относно платените трудови възнаграждения с поредност на удовлетворяване па чл.722, ал.1, т.4 ТЗ, каквато поредност те биха имали, ако беше налице фактическия състав на чл.74 ЗЗД и В.Х. АД встъпи в правата на удовлетворените кредитори - работници и служители. Касае се за неправилна правна квалификация на основанието на предявените вземания, като при липса на твърдения за правен интерес и за наличие на договорно основание за извършените плащания в молбата за предявяване на вземанията, настоящият състав приема, че изложените факти са такива за извършени плащания в полза на длъжника без твърдения за основание и следователно вземанията произтичат от неоснователно обогатяване, като неправилната квалификация на изложени и разгледани от синдика факти, на които се основават вземанията, не води до извод за несъществуването им.

Тъй като вече изложените съображения вземанията съществуват, но произтичат от неоснователно обогатяване, то за да изпадне в забава на плащанията неоснователно обогатилия се длъжник следва да бъде поканен, за което по делото няма доказателства, поради което и обезщетение за забава не се дължи и исковете за установяване несъществуване на вземанията за сумата от 10226,56 лв., представляваща общ размер на лихвата за забава от датата на всяко плащане до 03.12.2020 г., както и за законна лихва върху главницата за периода 04.12.2020 г. – 31.12.2020 г. са основателни.

Относно реда на удовлетворяване на приетите неоспорени вземания на

„В.Х.“ АД:

Останалите неоспорени по делото вземания за разликата над 97811,16 лв. до приетите размер на главницата от 224345,73 лв. включват плащания в полза на Държавата за публични вземания за данъци и осигурителни вноски в общ размер на 30617,07 лв., както плащания за държавни такси, такси в полза на ЧСИ и плащания по граждански договори.

По отношение на тези вземания важат същите съображения, които съдът е изложил във връзка с оспорените вземания за липса на твърдения при предявяването им за плащане на задълженията на длъжника поради наличие на правен интерес за платилия кредитор В.Х. АД, респективно за неосъществяване на фактическия състав на суброгацията по чл.74 ЗЗД, като по отношение на платените публични задължения съдът намира, че няма основание интерес да се извежда от чл.19 ДОПК, а суброгацията в правата на публичен вискател по отношение на публичните вземания се подчинява на специалните правила на чл.180 ДОПК, които изобщо изключват приложението на чл.74 ЗЗД.

Следователно също се касае за вземания на В.Х. АД, които се основават на неоснователно обогатяване, поради което и доводите на ищеца, че тези вземания следва да се удовлетворят с поредност по чл.722, ал.1, т.10, вр.чл.616, ал.2, т.2 ТЗ са неоснователни.

Действително последната разпоредба изисква корективно тълкуване с оглед начина, по който е формулирана и целта ѝ, а именно определена група вземания да бъдат удовлетворени след всички останали поради особения им характер. Доколкото юридически „кредит“ е банкова сделка, то очевидно законодателят не е имал предвид само договорите за кредит, но и всяка друга сделка, чието съдържание има като резултат предоставяне на финансова помощ на длъжника, независимо от фактическия състав, включително допълнителни парични вноски, заем, но при всички случаи нито текстът, нито целта на закона дават основание под тази разпоредба да се подведат и вземанията, произтичащи от неоснователно обогатяване, каквито съдът приема да са процесните приети вземания, поради което предявените иски за установяване на различна поредност на удовлетворяване следва да се отхвърлят.

По разноските:

Право на разноски при този изход от спора имат както ищеца, така и ответниците. На ищеца следва да се присъди адвокатско възнаграждение в размер на 156 лв., съобразно уважената част от исковите, като няма основание за намаляването му предвид материалния интерес и фактическата равна сложност на делото. На ответника „В.Т.“ ЕООД следва да се присъди сумата от 500 лв. – разноски за експертиза, а на ответника „В.Х.“ АД сумата от 500 лв. за депозит за експертиза и 100 лв. – юрисконсултско възнаграждение.

На основание чл.694, ал.7 ТЗ ищецът следва да бъде осъден да плати

държавна такса в размер на 978,11 лв., а ответниците 102,27 лв. държавна такса.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по исковете с правно основание чл.694, ал.3, т.1 ТЗ на „С.“ ЕООД, ЕИК ****, че не съществуват **част от приети** в производството по несъстоятелност на „В.Т.“ ЕООД, ЕИК **** вземания на В.Х.“ АД, ЕИК **** за сумата от 10226,56 лв., представляваща общ размер на лихва за забава от датата на всяко плащане до 03.12.2020 г., законна лихва върху главницата за периода 04.12.2020 г. – 31.12.2020 г.

ОТХВЪРЛЯ исковете с правно основание чл. 694, ал. 3, т. 1 ТЗ на „С.“ ЕООД, ЕИК ****, за установяване, че ЧАСТ от вземанията на „В.Х.“ АД, ЕИК ****, приети със списъка на приетите вземания, обявен в Търговския регистър на 17.02.2021 г. и одобрен с определение № 264593/27.09.2021 г. на съда по несъстоятелността са несъществуващи, а именно: главница от 97811,16 лв., представляващ общ размер на плащания за заплати и възнаграждение по граждански договори, извършени от „В.Х.“ АД, ЕИК ****, в полза на „В.Т.“ ЕООД, ЕИК ****, в периода 07.02.2019 г. – 24.11.2020 г., както и за установяване на различна поредност на останалите приети и неоспорени вземания на „В.Х.“ АД, ЕИК ****, в производството по несъстоятелност на „В.Т.“ ЕООД /в несъстоятелност/.

ОСЪЖДА В.Т.“ ЕООД, ЕИК ** и „В.Х.“ АД, ЕИК **** да заплатят на „С.“ ЕООД, ЕИК **** на основание чл.78, ал.1 ГПК разноски по делото за адвокатско възнаграждение в размер на 156 лв.**

ОСЪЖДА „С.“ ЕООД, ЕИК ** да заплати на „В.Х.“ АД, ЕИК ****, на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК, разноски за депозит в размер на 500 лв. и юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.**

ОСЪЖДА „С.“ ЕООД, ЕИК ** да заплати на „В.Т.“ ЕООД, ЕИК **** на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК разноски в размер на 500 лв. за депозит за експертиза.**

ОСЪЖДА „С.“ ЕООД, ЕИК ** да заплати в полза на Софийски градски съд държавна такса в размер на 978,11 лв.**

ОСЪЖДА В.Т.“ ЕООД, ЕИК ** и „В.Х.“ АД, ЕИК **** да заплатят в полза на Софийски градски съд държавна такса в размер на 102,27 лв.**

Решението е постановено с участието на синдика на „В.Т.“ ЕООД - Е. Т..

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийския апелативен съд в двуседмичен срок от съобщаването.

Съдия при Софийски градски съд: _____